ఆపిచ్చితల్లి

ఆశాలత పాల్

నేను, శీలా ఒకే క్లాసులో చదువుకునే వాళ్ళము. శీలా తండ్రిపేరు ఆనందరావుగారు తల్లి పేరు ఆనందమయి. వారు బాగా డబ్బుగలవారే ఆనంద రావుగారికి శీలాఅంటే అమితప్రేమ శీలాకి నాకు ఉన్న స్నేహాన్నిబట్టి ఆయననన్నుకూడా అతిగారా బంగా చూచేవారు. నేను తరుచు వాళ్ళయింటికి వెళ్లేదాన్ని.

ఒకసారి ఎండాకాలము శెలవులకి నేను మా చిన్నాన్నగారి ఊరికి వెళ్లాను అదిఒక పల్లెటూరు చిన్న చిన్న పిల్లలు మామిడి కాయలు దొంగ తనంగా కోసుకుంటున్నారు. ఆడవాళ్ళు చెరువుల నుండి నీరు తెస్తున్నారు. ఒక చెట్టుక్రింద కూర్చొని ఒక ముసలమ్మ తనలో తానేదో మాట్లాడు కుంటున్నది. నేను పిచ్చిది కాబోలు నని ఆమెవైపు చూచాను ఇంతలో ఆమె మా బండివద్దకు పరిగెత్తుకొంటూ వచ్చి "ఏం నాయనా! ఒక పొడుగాటి ఆయనని అతనితో ఒక అమ్మాయిని రైలు దిగడం చూచావా?" అని మా బండివాడి నడిగింది. అతడు "లేదమ్మా! నీ కూతురు వాళ్లు వస్తే నీకు చెప్తాములే" అన్నాడు ఆమె నిరాశతో వెళ్ళిపోయింది

"ఎవరావిడ?" అని నే నడిగాను.

"ఏమోనండి. ఒక పది సంవత్సరాలు అయింది యీ గ్రామంకి వచ్చి. ఎవరైనా స్టేషను నుండి వస్తే వాళ్ళని యిలాగే అడుగుతుంది" అన్నాడు.

"ఆ పొడవైన మనిషి ఎవరు? ఆ అమ్మాయి ఎవరు?" అని మళ్ళా అడిగాను.

"ఆ మనిషి యీవిడకి భర్తటండి ఆచిన్న పిల్ల కూతురు. ఈమె భర్తతో ఏప్పుడో దెబ్బ లాడిందట. దానితో అతనికి కోపం వచ్చి కూతుర్ని తీసుకొని వెళ్ళి పోయాడు. కొంతమంది 'నీ భర్తపాట్నాలో నున్నాడం'టే ఆవిడ బోలెడు డబ్బుఖర్చుపెట్టి పాట్నాకి వెళ్ళింది. కాని అతను కనబడలేదు. అప్పటినుండి పిచ్చిదయి పోయింది. తరువాత ఈ ఊరికి వచ్చింది" అని ఆ ముసలమ్మను గురించి చెప్పాడు ఇంతలో మాయిల్లు రావటంతో నేను బండిదిగి పోయాను.

* * *

శెలవులయిపోయాక నేను మళ్ళీ కాలేజీకి వచ్చాను నన్ను చూడగానే శీలా లత యిన్నాళ్ళకు వచ్చావా? మా నాన్నగారికి ఎంతజబ్బు చేసిందో తెలుసా? అని అడిగింది నేను ఆశ్చర్య పోతూ "ఎంతజబ్బుచేసింది?" అని అడిగాను. "నువ్వేవచ్చి చూడు మా నాన్నగారు నిన్ను రెండుసార్లు చూడాలని కోరాడు. సాయంత్రం తప్పకుండా వస్తావుకదూ?" అంది- నేను సరే నన్నాను-

ఆనాడు సాయంకాలము శీలా యింటికి వెళ్ళే టప్పటికి ఆనందరావుగారు యీలోకం విడచి పోయారు. నేను విచారంతో యింటికి వెళ్ళే టప్పటికి శీలా గుండెలు బాదుకొని ఏడుస్తున్నాది నేను ఆమెను ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించాను- కాని లాభంలేకపోయింది. రాత్రిదాకా ఉండి వెళ్లిపోయాను.

ఆనందరావుగారి దినము చేసిన రోజు నేను ఆ రాత్రి అక్కడే పడుకున్నాను. కాని ఎంతకీ నిద్రపట్టక పోవడం వలన బయటికి వచ్చి నిలబడ్డాను- లైట్లు ఆర్పేసి అందరూ నిద్రపోతున్నారు- నేను ఆనందరావుగారి గదివైపుకి వెళ్లాను- ఆయన బ్రతికి వున్నప్పుడు యీ గదిలోనికి ఎవరూ వచ్చేవారు కారు- ఆనందరావుగారు ఎప్పుడు తలుపుకి తాళం వేసి వుంచేవారు- ఈనాడు తలుపు తీసి వుంచడం చూసి నేను అతికుతూహలంతో గదిలోనికి ప్రవేశించాను- లైటు వేసేటప్పటికి ఎదురుగా ఆనందరావుగారి ఫోటో కనబడింది- నేను మనస్సులో ఆయనకు నమస్కరించాను- తరువాత టేబిల్ దగ్గరకు వెళ్ళి కూర్చున్నాను బల్లమీదనున్న పుస్తకాలని తీసేటప్పటికి ఒక డైరీ కనపడింది- నేను అది తీసుకొని కొన్ని పేజీలు తిరగేసేటప్పటికి అక్కడ యీలాగా వ్రాసివుంది-

జనవరి 30 తారీకు 1930 —

నేను పాట్నాకివచ్చి సేవకునిగా నియమించుకొన్న వెంకయ్యాకి జబ్బుగా వుందని అతనింటికి వెళ్ళాను- నేను వెంకయ్యాని చాలా విశ్వశించేవాడ్ని- ఇప్పుడు అతని దుర్దశను చూచి నాకు చాలా జాలివేసింది- డాక్టర్ను పిలువమన్నాను. వెంకయ్య అయ్యా! ఇంక డాక్టరువచ్చి ఏం చేస్తాడు? నా చావు సమీపించింది- ఒక్క కోరికవుంది- అదిగో నా మూడేళ్ళ కూతురు- సుబ్బమ్మ- దానిని నేను రెండేళ్ల వయస్సున తల్లి దగ్గరనుండి లాక్కొచ్చాను- ఇక నేనుకూడా పోతున్నాను- మీరుదయచేసి దాన్ని పెంచండి- పెద్దదయ్యాక మీకు సేవచేస్తుంది" అనిఏడ్చాడు.

"అలాగనకు వెంకయ్యా, సుబ్బమ్మ ఇప్పటి నుండి నా కూతురు. నాకుకూడా పిల్లలు లేరు- సుబ్బమ్మను నేను నా కూతురులాగ చూచుకుంటూ ఉంటాను" అని నేననేటప్పటికి వెంకయ్య ఆఖరి నిట్టూర్పు విడచాడు-

నేను సుబ్బమ్మను తీసుకుని యింటికిరాగానే ఆనందమయి మండిపడింది- కాని నేను "నోరు ముయ్యి- నీకిష్టము లేకపోతే యిక్కడనుండి వెళ్లిపో. కాని నేను సుబ్బమ్మను వదలను. ఆమె పేరు యిప్పటినుండి 'శీలా' ఆమె నా కూతురుగా ఉంటుంది"- అని అనేటప్పటికి ఆనందమయి చేసేదిలేక ఊరుకొంది-

నేను కొన్ని పేజీలు తిరగవేసి యిలాగ చదివాను-

జనవరి 11వ తారీకు, 1947—

శీలా పెద్దదయింది, చదువుకూడా చెప్పించాను_ నా అనంతరము శీలా యీ ఆస్తినంతను అనుభవిస్తుంది, ఆమె సేవకుని కూతురని ఇక్కడ ఎవరికి తెలియదు నాకు, ఆనందమయికి తప్ప. పాట్నాలో కొందరికి తెలిసినా వారిప్పటికి మర్చిపోయి యుంటారు, నేను బ్రతికిఉన్నంత కాలం ఆనందమయి శీలాని గురించి ఎవరిదగ్గర ఏమిచెప్పలేదు. కాని తరువాత అప్పుడు కూడా ఆమెశీలా యొక్క ఆస్తినిచూచి ఏమనలేదు శీలాయొక్క జీవితరహస్యం ఎవరికి తెలియకూడదు. ఎవరికైనా తెలుస్తే శీలా జీవితమంతా మారిపోతుంది

ఇది చదివేటప్పటికి నా చేతులు వణకడం మొదలుపెట్టాయి_ నేను గబగబా ఆ పుస్తకమువి డ్రాయరులో దాచేశాను. "ఇందుకోసమే గాబోలు ఆనందరావు గారు యీ గదిలోనికి యితరుల నెవ్వరిని రానిచ్చేవారు కారు" అని ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను ఇంతలో వెనుక ఎవరో ఏడుస్తున్న శబ్దమువిని వెనక్కితిరిగి చూచాను- శీల ఒకకుర్చీకి ఆనుకొని వెక్కివెక్కి ఏడుస్తుంది ఆమెను చూచేటప్పటికి నా గుండెలు దడదడకొట్టుకొనసాగాయి.

"శీలా! నువ్విక్కడికి ఎలాగ వచ్చావు" అన్నాను-

(శీల కళ్లు తుడుచుకొంటూ) "నాకు నిద్రపట్టక పోవడంచేత నీగదికి వెళ్ళాను- అక్కడ నువ్వులేవు. నిన్ను వెతుకుతూ యిక్కడికి వచ్చి

నువ్వు చదివినదంతా నేనుకూడా వెనుకనుండి చదివాను" అని మళ్లీ ఏడ్వసాగింది. (కొంతసేపటికి) "అభాగ్యురాలను చిన్నప్పుడే తల్లి దండ్రులని పోగొట్టుకొని గొప్పవారింట్లో పెరిగాను- ఆనందరావుగారు దయతో నాకు ఆస్తినిచ్చారు. నాకు సుఖమేది? నాతల్లయినా బ్రతికివుందో లేదో?" అంది- ఇంతట్లోకి ఆనందమయి గారు తలుపుదగ్గరకు వచ్చి నిలుచున్నారు.

"ఎందుకులేదు! నీతల్లి యింకా బ్రతికివుంది_ నీ ఆస్తితోకూడా ఆమెదగ్గర కెళ్ళవచ్చును." అన్నారు కోపంగా. ఆమె బయటనుంచుని మా మాటలు వినివుంటారు-

"నీతల్లి యిప్పుడు పిచ్చిది- లతావాళ్ళ చిన్నాన్నగారి వూరిలోవుంది, నువ్వక్కడకి పో" అన్నారు; నేను ఆశ్చర్యపోతూ___

"మా ఊరిలోనా? మీకెలాగున తెలిసింది?" అని అడిగాను.

"నాకు తెలుసు! మేము పాట్నానుండి వచ్చేసాక ఆవిడ యెక్కడికి పోయింది; కాని సుబ్బమ్మగాని ఆమె తండ్రిగాని కనపడక పోవడంవల్ల పిచ్చిదయి పోయింది. పాట్నాలోనే యుద్యోగం చేస్తున్న నాతమ్ముడు ఆమెను బాగు చేసి వంటమనిషిగా తనఇంట్లోపని నిప్పించాడు- తరువాత అతడు ఆమెనుతీసుకొని వాళ్ళవూరికి వెళ్తూవుంటే దారిలో ఆమెకు మరలా పిచ్చి పట్టింది అర్ధరాత్రివేళ ఒక పల్లెటూరు కోగులు నుండి దిగిపోయింది; ఆపల్లెటూరు మీ చిన్నాన్నగారున్న పల్లెటూర"ని చెప్పేటప్పటికి నాకు మావూరిలో చూచిన పిచ్చిదానిమాట జ్ఞాపకం వచ్చింది- ఆసంగతి శీలాతో చెప్పాను_ ఆమె ఏడుస్తు "ఆపిచ్చిదే నాతల్లి అయివుంటుంది- నేను రేపే అక్కడికి వెళ్తాను" అంది.

* * *

తరువాతరోజు మధ్యాహ్నం నేను, శీలా రైలు నుండి దిగాము మునుపటి బండివాడు మాదగ్గరకు

★ వచ్చేవారంనుంచీ "ఆనందవాణిలో" ★

★ ధారావాహికంగా వెలువడుతుంది ★

★ "నేరమూ, శిక్షా" ★

రచయిత

ప్రపంచ ప్రఖ్యాతి వహించిన రష్యన్ నవలాకారుడు

డా. స్టొ ట్ స్కీ

అనువాదకుడు : శ్రీరంగం శ్రీనివాసరావు

వచ్చి "ఏమండి! బండి తీసుకొనిరానా?" అనే టప్పటికి మేము తెమ్మన్నాము సరిగ్గా ఏ చెట్టుక్రింద నేను మొట్టమొదట శిలా తల్లిని చూచానో అక్కడికి వచ్చేటప్పటికి నేను "అప్పన్నా! ఆ ముసలమ్మ కనబడటం లేదే?" అని బండివాడినడిగాను వాడు "ఏ ముసలమ్మ? ఆపిచ్చిదా? పాపం దాని మాటవింటే ఏడుపువస్తుందండి పది సంవత్సరములు అయిపోయినా ఆమె భర్త గాని, కూతురు గాని రాలేదు చివరకి ఆమె స్టేషనుదగ్గర ఒకరోజున ఒక అమ్మాయిని చూచి ఆమెను తన కూతురనికొని పరిగెత్తడం మొదలుపెట్టింది ఇంతలో ఒక ఎద్దువచ్చి ఆవిడను పొడిచేసింది దానితో ఆమె క్రిందకిపడిపోయింది ఇంక లేవలేదు పాపం చచ్చిపోయేటప్పుడు కూడా కూతురునే పిలుస్తూ చచ్చిపోయింది" నా కూతురు నా సుబ్బమ్మ ఇలారా అమ్మ ఇలాగరా అంటూనే ప్రాణాలు విడిచింది అని అతడు చెప్పేటప్పటికి శిలా ఒక పెద్దకేక వేసి దొర్లుకుంటూ క్రిందకిపడిపోయింది నేనుకూడా గబగబా క్రిందకి దూకాను చాలాసేపు నీరుజల్లేటప్పటికి శిలా కళ్ళు విప్పి "లతా! నన్ను స్టేషనుకు పంపివేయవూ? నే నెవరికొరకు యిక్కడకు వచ్చేనో ఆమెయే లేకపోతే నేనిక్కడెందుకు యింకా?" అని దీనంగా అడిగింది. నేనామెను బండిఎక్కించి మరలా వాళ్ళఇంటికి పంపించాను- ఇంక నేను మళ్ళీ ఆ వూరికి వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను.

కాని ఒక నాలుగు సంవత్సరములయిన తరువాత వెళ్ళక తప్పిందికాదు! శిలవాళ్ళ యింటి దగ్గరకు వెళ్ళి చూచేటప్పటికి అక్కడ యిల్లు లేదు కాని ఒక సత్రం ఉంది నేను గేటు దగ్గర ఒక వ్యక్తిని "ఈ సత్రంను నడిపేదెవరోయ్?" అని అడిగాను అతడు "సుబ్బమ్మ గారండి ఆవిడ తల్లి దండ్రుల పేరన పెట్టించారు" అన్నాడు.

నేను వెనక్కి వచ్చేసాను శిలాకి తిరిగి తన గత జీవితమును గురించి జ్ఞాపకం చేయడం నాకు యిష్టం లేకపోయింది.

★ కొత్త చిత్రం వార్త ★

సారథివారి 'అగ్నిపరీక్ష'కు లగ్నం చేశారు

"సారథి" కొత్త చిత్రం అది "అగ్నిపరీక్ష" "సారథి" మేనేజింగు డైరక్టరు రామకృష్ణ ప్రసాద్ గారు మొన్న ఉగాదినాడు బెజవాడ గోపాలరెడ్డిగారిచేత న్యూటోను స్టుడియోలో "అగ్నిపరీక్షకు" ముహూర్తం చేయించారు. గోపాలరెడ్డిగారి చేతిచలవే సారథి వారి మొదటి చిత్రం "మాలపిల్ల" అఖండ విజయానికి దారి తీసిందని జ్ఞాపకం చేశారు.

"అగ్నిపరీక్ష"లో రాజ్యం, సి. యస్ ఆర్, శివరావు నటిస్తారు.

కథ 'తాపీ' వారిది. సుప్రసిద్ధ సుబ్బరామన్ గారూ, గాలి పెంచలయ్యగారూ సంగీతము సరి చేస్తారు. డైరక్షన్ మాణిక్యంగారిది

కోవిలమూడి భాస్కరరావు గారిది ఆధ్వర్యం.

శివరామకృష్ణప్రసాద్ గారు ఆంధ్ర వ్యాపారస్తులలో తియ్యటివారు, సిద్ధహస్తులు వీరు తియ్యటి పిప్పరేంట్లను పాపలకు సరఫరా చెయ్యడమే కాకుండా చక్కని చిత్రాలను ఎన్నిటినో తెలుగువారికి అందియ్యాలని "ఆనందవాణి" ఆశయం.